

PUHEENVUORO

Maailmassa näyttää vallitsevan sellainen lain alaisuus, että mitä kalliimmasta asiasta on kysymys, sitä taitavampia ovat väärennökset. Tämä pätee erityisesti hengelliseen elämään.

Vihollinen on mobilisoinut etevimmät eksyttäjänsä siihen, ettei yksikään ihminen pääsisi perille taivasten valtakuntaan.

Jumalan työ jatkuu kuitenkin kautta historian ja hän pelastaa ihmisiä eri seurakunnista ja niiden ulkopuolelta.

Hän on kätkeytynyt tämän maailman viisailta, niiltä, jotka jotakin ovat, mutta ilmoittanut itsensä lapsenmielisille.

Hän on tehnyt pelastuksen tien niin yksinkertaiseksi, että kuka tahansa voi pelastua ja pysyä tiellä loppuun asti.

Padassa on kuolema -kirjanen on puheenvuoro-sarjan osa 3.

Sarjan muut osat ovat:

Muuttaako usko ihmisen?	(osa 1)
Suojatien vaeltaja	(osa 2)
Kristityn ilo	(osa 4)

Puheenvuoro-kirjasten tekstiä saa vapaasti lainata ja kopioida sillä edellytyksellä, että lähde mainitaan.

Juurikasvu-kustannuksen toiminta on päättynyt 31.12.2014.

Juurikasvu
KUSTANNUS

Padassa on kuolema

Daavo Lievonen

PUHEENVUORO-SARJA
nro 3

Kustantaja:
Juurikasvu-kustannus

Tekninen toteutus:
Lievonen T.mi, Jyväskylä 2013
ISBN 978-952-67913-0-2

Padassa on kuolema

“Elisa palasi Gilgaliin, ja maassa oli nälänhätä. Ja kun profeetanoppilaat istuivat hänen edesssä, sanoi hän palvelijallensa: Pane suuri pata liedelle ja keitä keitto profeetanoppilaille.

Niin muuan heistä meni kedolle poimimaan yrttejä ja löysi villin köynnöskasvin ja poimi siitä villikurkkuja viittansa täyden. Tultuaan hän leikkeli ne keittopataan, *sillä he eivät tunteneet niitä.*

Ja he kaatoivat miesten syödä, mutta kun nämä maistoivat keittoa, huu-

3

sivat he ja sanoivat: Jumalan mies, padassa on kuolema! Eivätkä he voineet syödä” (2. Kun. 4:38-40).

Tekstistä näemme, että ravinnoksi tarjottava voikin olla jotain aivan muuta, kuin mitä sen luullaan olevan, jos sitä ei tunneta. Se voi tappaa ruumiin – mutta mikä vielä vakavampaa – väärä hengen ravinto voi tuhota meidät hengellisesti.

“On paradoksaalista, että uuvuttavaan ja jopa kuolemaan johtavaan hengelliseen tautiin eivät sairastu ensisijaisesti ne, jotka ovat välinpitämättömiä uskoonsa nähden eivätkä kovin suuresti ole kiinnostuneita hengellisestä tilastaan. Taudin uhreiksi näyttävät valikoituvan juuri ne, jotka tahtovat tehdä elämässään täyttä totta uskon-

4

vaelluksessaan. He kaipaavat uutta kokemusta, Hengen toimintaa, joka kohottaisi heidät kuolleen ja keskinkertaisen hengellisyyden yläpuolelle. Siksi juuri he ovat vaaravyöhykkeessä” (A.W. Tozer).

Väärän ravinnon seuraukset

Nykyisin tapaa usein *ahdistuneen* uskovan. Auttajan olisi tärkeää tietää hänen hengellinen “ruokavalionsa”. Missä ja keneltä hän saa opetusta ja millaista tuo opetus on?

Kaikkein ongelmallisin tilanne on silloin, kun väärää ravintoa saanut on kuulunut vuosikausia johonkin yhteisöön ja pitänyt sen tarjontaa kaikin puolin luotettavana. Tällöin virhettä ei

5

ei ole helppoa havaita ainakaan alussa. Virhe paljastuu sanoman painotuksesta, josta ilmenee, onko kyseessä puhdas armon evankeliumi vai maailman henkeen sopiva tunnelman ja hyvän “fiiliksen” luominen, tai toisaalta lakihenkisyys (legalismi) vai onko kyseessä aito pyrkimys raamatulliseen totuuteen? Jälkimmäinen alkaa olla harvinaista, koska se synnyttää arvostelua epäraitista julistusta ja outoja toimintatapoja kohtaan.

Oppia ei pidä vähätellä

Kristinuskon ei ole ensisijaisesti oppi, vaan se on Kristuksen sisäistä tuntemista, toisin sanoen se on Kristuksen elämää ihmisessä sekä henkilö-

6

kohtaisen uskon kautta luottamista Jeesuksen ristillä suorittamaan sovittukseen.

Kristinuskoon sisältyy kuitenkin selkeä ja tunnistettava oppi. Tämän opin tunteminen ja siinä pysyminen on ollut kaikkina aikoina kuolemanvakaava asia ja sitä se on myös meidän ajassamme. Ei siis ole lainkaan yhden-tekävää, olemmeko siihen nähden oikeassa tai väärässä.

Väärät valinnat ajallisen elämän asioissa aiheuttavat vahinkoa yleensä vain ajallisissa, mutta hengellisissä väärä voi aiheuttaa ikuisen vahingon. Väärä ei tule elämäämme yleensä yhtenä päivänä, vaan se on pitemmän kehityksen tulos.

Varsinkin ns. vapaiden suuntien

7

uskovien keskuudessa oppia on usein pidetty vähemmän tärkeänä tai opin otaksutaan sammuttavan oikean hengenelämän. On kuitenkin hyvin tärkeää, että keskeiset asiat pysyvät keskeisinä. Ilman oppia tätä ei ole mahdollista erottaa. Oikea, raitis ja kristinuskon ydinkysymyksiin perustuva oppi on yhtä välttämätön terveelle uskonelämälle kuin luusto ihmiselle.

Yhteisöön ei pitäisi sitoutua tunnepohjalla tutkimatta, onko siinä julistettu sanoma Sanan kokonaisilmoituksen mukaista. Sanassa painotetaan rakkaudesta totuuteen. Vastuu on henkilökohtainen.

8

Petoksen mahdollisuus

“Ajatus, että Jumala suojelee uskavaisia petokselta, jos tämä on totinen ja uskollinen, on jo itsessään ‘petos’, koska se saa uskovan huolettomaksi. Jumala ei myöskään ryhdy korvaamaan ihmisen tietämättömyyttä, sillä Hän varusti ihmiselle tiedon, joka voi estää häntä tulemasta petetyksi. Tämä tieto on Jumalan kirjoitetussa Sanassa. Kristus ei olisi varoittanut opetuslapsiaan, ‘Pitäkää vaari... älkää eksykö’, jos ei olisi ollut olemassa petoksen vaaraa, tai jos Jumala olisi ottanut huolekseen varjella heidät petoksesta. Tieto siitä, että on mahdollista joutua petetyksi, pitää ymmärryksen avoimena totuudelle ja Jumalan valolle....

9

Sen sijaan valolle ja totuudelle suljetu ymmärrys on varma takuu harhaanjoutumisesta” (*Jessie Penn-Lewis: Pyhien sota*).

Kaksi tärkeintä oppikysymystä ovat:

1. Vanhurskauttaminen eli vanhurskaaksi lukeminen (kts. Room. 4. luku).

2. Elämän vanhurskaus eli kristittyinä vaeltaminen edellisen vanhurskaaksi lukemisen *seurauksena*.

Jos vanhurskauttaminen sekoitetaan elämän vanhurskauteen, niin tuloksena on oppi, että ihminen vanhurskautetaan hyvän vaelluksensa perusteella.

Lähes yhtä tärkeää on ymmärtää kaksi Raamatun käsitettä: laki ja evankeliumi.

Nämä ovat perusasioita, joihin liit-

10

työtä tehnyt, en kuitenkaan minä, vaan Jumalan armo, joka on minun kanssani” (1.Kor. 15:10).

Jotta Jumalan armoa voisi mitenkään ryhtyä käsittelemään on puhuttava lyhyesti ensiksi Jumalasta ja jumalakuvasta sekä synnistä. Jumala on rakkaus, mutta samalla Hän on myös kiivas Jumala ja olemukseltaan sellainen, että mitään epäpyhää ei pääse Hänen valtakuntaansa. Jumalan pyhyys tulee esille hänen laissaan ja laki edellyttää täydellisyyttä.

Kun Jeesus selittää vuorisaaressaan lakia, hän selvittää, että lain ulkoinen noudattaminen ei riitä, vaan vaikuttamimme on oltava oikeat. Jeesuksen opetus huipentuu täydellisyyden vaatimukseen: “...Olkaa siis te

13

taan jotain ilman vastiketta. Tämä vastikkeettomuus erottaa kristinuskon kaikista maailman uskonnoista.

Uskontohan on sitä, mitä *ihminen* tekee Jumalan hyväksi. Evankeliumi on sanoma siitä, mitä *Jumala* on tehnyt ihmisen hyväksi.

Työ ei tee vapaaksi

Monet ajattelevat, että pelastus on armoa, mutta että pelastuksen saatuaan ihmisen on tehtävä tätä ja tuota, muuten menettää sen, mitä on lahjaksi saanut. Kyllä Raamatusta löytyy tällaisellekin ajatukselle tukea, jos asioita ei katsota kokonaisuutena. Eräs mainitulle opetukselle tukeva antava kohta löytyy Fil. 2:12: “...ahkeroi-

16

tyy kaikki muu. Jos nämä ovat uskovalle selkeät, häntä on hyvin vaikeaa vietellä harhaoppeihin.

Jos oppimme on pielessä, meiltä menee kyky erottaa Pyhän Hengen toiminta eksyttävien henkien toiminta-voista.

Sielullisuus ei ole hengellistä

Väärien oppien ohella nykyseurakunnan suuri heikkous on siinä, ettei osata erottaa toisistaan sielullista ja hengellistä. Erottamiseen ei useinkaan edes pyritä, vaan eri tavoin vahvistetaan sielullista ja tunteisiin perustuvaa.

“Työssä, joka tehdään Pyhän Hengen voimalla, ihmisen ei tarvitse ponnistella omia voimiaan tai tehdä mi-

11

täydelliset, niinkuin teidän taivaallinen Isänne täydellinen on” (Matt. 5:48).

Läpi Raamatun kulkee myös ajatus siitä, että Jumala on armahtavainen.

Pyhä kiivaus ja armahtavaisuus vaikuttavat toisensa pois sulkevilta. Mutta Herran tiet eivät ole meidän teitämme. Jumala näki hyväksi saarnauttamansa hullutuksen kautta pelastaa ne, jotka uskovat. Siksi hän näki hyväksi lähettää meille Vapahtajan. Siksi tämä Vapahtaja vuodatti verensä Golgatalla sinun edestäsi ja minun edestäni. Usko tähän Jeesukseen ja hänen täydellisyyteensä luetaan syntiselle vanhurskaudeksi. Likaisesta tulee Hänessä puhdas. Tämä on armoa!

Olemme silloin tällöin kuulleet, että

14

kaa... pelolla ja vavistuksella, että pelastuisitte”. Tämä jae irrallisena näyttää opettavan aivan muuta, kuin mitä Paavali muutoin opettaa vanhurskauttamisesta ilman tekoja.

Mutta millaiseksi sanoisimme upporikasta ihmistä, joka sirotteli suuria rikkauksiaan hölläkätisesti sinne ja tänne ja sitten velvoittaisi nuo lahjan vastaanottajat palvelemaan häntä elinikäisesti? Varmaan sanoisimme häntä kieroksi tyranniksi. Tällaiseksi kuvitellamme kuitenkin Jumalan!

Tämä merkitsee sitä, että lahja tehdään ehdolliseksi. Väärinymmärtämys tässä asiassa on kohtalokasta.

“Arbeit Macht Frei” – työ tekee vapaaksi – oli kirjoitettu saksalaisen keskitysleirin portilla. Sama teksti

17

tään itsestään. Jos työtä tehdään sielun voimalla, ihmisen on jännitettävä voimiaan ja käytettävä monelaisia kikkoja. Näitä ovat itkeminen, huutaminen, hyppiminen, yhtämittäinen kuorolaulu (nykyisin korvattu ns. ylistysmusiikilla) tai monien liikuttavien kertomusten esittäminen. Sillä näiden keinojen käyttäjä ei pyri mihinkään muuhun kuin kuulijakunnan liikuttamiseen” (*Watchman Nee: Sielun pitelevä voima*).

Armosta taistellaan

“Mutta Jumalan armosta minä olen se, mikä olen, eikä hänen armonsä minua kohtaan ole ollut turha, vaan enemmän kuin he kaikki minä olen

12

on arveluttavaa puhua armosta niille, jotka jo ovat kristittyjä, koska he käyvät laiskoiksi.

Armo on kuitenkin pelastuksemme perustus. Se on ansaitsematonta. Itse Jumala on ottanut sen riskin, että Hän pelastaa ihmisen ainoastaan armosta. Tämän riskin hän on ottanut huolimatta siitä, että ihminen ottaa tuon armon vastaan ilman, että se suuremmin motivoi häntä Jumalan palvelemiseen.

Vaikka armon vastaanottaminen on suurinta, mitä ihminen tässä ajassa voi kokea, se on kuitenkin nöyryyttävää ihmiselle, joka on tottunut määräämään itse elämästään. Siksi ihminen tahtoo edes vähän olla osallisena tuon armotyön toteutumisessa. Ihmisen luonnolle on vastenmielistä ottaa vas-

15

kuuluisi olla monen uskonnollisen yhteisön ovella siitä huolimatta, että se nimittää itseään seurakunnaksi. Järjestelmä toki pysyykin pystyssä, kun “meidän työ” on ykkösasia. Kokonaan eri asia on se, miten käy Jumalan tahdon toteutumiselle.

Inhimilliselle luonnolle on hyvin sopivaa uskoa, että Jumalaa miellyttää itsemme vaivaaminen “hengellisillä” suorituksilla.

Luulemme, että pyhitys on “hartiavoimin” pyrkimistä korkeammille hengellisen elämän tasoille, mutta emme huomaa lainkaan, että näin luomme valhekuvaa Jumalasta armottomana orjapiiskurina.

Annamme helposti sitoa itsemme toimintaan, jonka joku muu on päät-

18

tänyt puolestamme ja luulemme sen olevan kuuliaisuutta Jumalalle.

Kuinka vaikeaa onkaan ymmärtää, että Jumala itse vaikuttaa meissä tahottomisen ja tekemisen (Fil. 12:13).

Laki ja evankeliumi

Kadotamme helposti näkyvistämme evankeliumin vapauden ja teemme siitä uuden lain. Teemme kutsusta vaatimuksen. Alamme vaatia ilmaisesta hintaa, jota ihmisellä ei koskaan ole suorittaa.

Kokonaan huomiotta jää lain olemus. Laki kohdistuu siihen, millainen minä olen ja millainen minun tulisi olla. Evankeliumin sanoman ydin on kuitenkin siinä, millainen Jumala on

19

kuin kirjoitettu on: "Joka kerskaa, sen kerskauksena olkoon Herra" (1. Kor. 1:30). Ja Jeesus sanoi: "Tulkaa minun tyköni, kaikki työtä tekevät ja raskautetut, niin *minä* annan teille levon" (Matt. 11:28).

Jumala ei vaadi meiltä mitään, mitä Hän itse ei meissä henkensä kautta vaikuttaisi.

Kun tahtominen ja tekeminen ymmärretään tätä kautta niin se on juuri sitä, mihin Jumala tahtoo meitä johdattaa, kun Hän on valmistanut meille teot, että me niissä vaeltaisimme. Tällöin toteutuu se Jeesuksen sana, että löydätte levon sieluillenne.

Uudessa Testamentissa puhutaan armosta n. 155 kertaa. Tästä määrästä on Paavalin osuus n. 100. Johtiko Paa-

22

en rajojensa kokeiluilla.

Kun tämä armon sanoma tyydyttää ihmisen sydämen, "haluamisen keskuksen", niin tämä saa aikaan sen, että ihmisestä tulee monin tavoin käyttökelpoinen Jumalalle ja myös lähimmäisille hyödyllinen.

Vihollisen suunnitelmat

Sielunvihollinen ei pidä armon sanomasta. Se tahtoo hämärtää jo ajatuksenkin ansaitsemattomasta armosta tarjoten tilalle "evangeliselta" näyttäviä korvikkeita. Evankeliumi itsessään on Jumalan voima (Room. 1:16) ja tuo voima ei pääse esille, jos armon sanoma on peitossa.

Näyttää siltä, että vihollinen on

25

minua kohtaan. Uskoessani Jeesuksen täytettyyn työhön, Jumala näkee minut Pojassaan, ja ainoastaan siitä syystä olen hyväksytty.

Toinen puoli asiassa on se, että Jumala itse sijaisen kautta vaikuttaa meissä kaikkea sitä, minkä laki vaatii. "Sillä Jumalan armo on ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille ja kasvattaa meitä, että me, hyljäten jumalattomuuden ja maailmalliset himot, eläisimme siveästi ja vanhurskaasti ja jumalisesti nykyisessä maailmanajassa" (Tiit. 2:11,12).

Liha ei jalostu

Liha ei alistu lain alle. Sitä voi kyllä yrittää, mutta kukaan ei siinä onnis-

20

valin käsitys armosta hänet velttouteen? Tuhannesti ei!

Edelliseen perustuen on aiheellista väittää, että juuri lain sekoittaminen armoon johtaa velttouteen – ei suinkaan armo!

Sydämen tyydyttyminen

Jos pelastus olisi annettu ihmisen järjestettäväksi, niin se taatusti perustuisi johonkin muuhun kuin armoon. Onhan täysin käsittämätöntä, että Jumala vanhurskauttaa jumalattoman, sen, joka uskoo Jeesukseen. Jeesusta sanottiin syntisten ystäväksi ja sitä hän todella oli. Sitä hän on myös tänään. Sille annetaan armo, joka kääntyy Hänen puoleensa.

23

pannut likoon kaiken oveluutensa kätkeäkseen armon sanoman. Armosta elävä ihminen on sille pahin asia maailmassa. Siksi se ujuttaa hengelliseen julistukseen ja elämään hengelliseltä näyttäviä lain tekoja, jotka johtavat pois Jumalan armosta (Gal. 5:4). Tässä myyräntyössä se on onnistunutkin jo varsin hyvin. Pääasia sille näyttää olevan, että erilaisten aktiviteettien avulla ihminen saadaan oravanpyörään, jossa kaikki riippuu ihmisestä itsestään ja hänen onnistumisestaan. Näin se vääristää Jumalan valtakunnan ihanuuden sen levon irvikuvaksi, joka on täysin vastakkainen sille, mitä Jeesus lupasi omilleen, kun hän sanoi: "...minä annan teille levon".

Toinen puoli vihollisen suunnitel-

26

tu. Lihan mieli on aina vihollisuutta Jumalaa vastaan.

Kun laki on lopulta saanut väsyttää minut perin pohjin, on armon aika. Vain tähän toivottomuuden hetkeen voi Jumalan armo Jeesuksessa Kristuksessa ilmestyä koko täytydessään. Kun laki saa minua kasvattaa, joudun epätoivoon ja ainoaksi toivoni perustukseksi tulee Golgatan sovitustyö.

Kun uskova väsyvä kaikkien siihen, mitä hänen odotetaan tekevän ja millaisen hänen odotetaan olevan, niin on valtavaa löytää Raamatusta kohta, jossa sanotaan: "Mutta hänestä on teidän olemisenne Kristuksessa Jeesuksessa, joka on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi, että kävisi, niin-

21

On valitettavaa, että kääntymisestä on alettu suomenkielessä käyttämään sanaa "parannus". Sehän johtaa siihen, että ihminen alkaa korjailla elämässään yhtä ja toista ja kuvittelee siten tulevaisuutensa otollisemmaksi Jumalan edessä. Asioiden korjaantuminen on kääntymisen seurausta, ei sen edellytys.

Armon sanoma on hullutusta, jota ei mikään inhimillinen logiikka voi käsittää. Se on kuitenkin ainoa mahdollisuus, joka antaa ihmiselle sen elämän, joka voi tyydyttää hänen sisäisen maailmansa ja täyttää hänen tarpeensa. Armon sanoma täyttää sen tyhjiön, jota tämän maailman ihminen yrittää täyttää joskus jopa henkensä kaupalla erilaisilla elämyksillä ja omi-

24

massa on saada ihminen käyttämään Jumalan armoa syntielämänsä tueksi. Tämäkin on yksi ekseytyksen muoto. Paavali torjuu jyrkästi jo tällaisen ajatuksenkin. Hän sanoo: "...niinkuin synti on hallinnut kuolemassa, samoin armokin hallitsisi vanhurskauden kautta iankaikkiseksi elämäksi... (Room. 5:21). Ja: "Onko meidän pysyttävä synnissä, että armo suureksi tulisi? Pois se! Me, jotka olemme kuolleet pois synnistä, kuinka me vielä eläisimme siinä?" (Room 6:1,2).

Jumalan armo omistetaan ja säilytetään ainoastaan uskon kautta. Ei ole lainkaan varmaa, että heittäytyessämme syntielämään voisimme säilyttää uskon. Vihollinen tietää tämän ja leikkittyämme synnin kanssa se on valmis

27

sanomaan, ettei armo sinulle enää riitä. Asia on siis hyvin vakava.

Valhe-evankeliumin tunnistaminen

Vihollisen työtä voisi kuvata vertauksella mato-onkijasta. Onkija valitsee mahdollisimman hyvännäköisen madon koukkuun ja yrittää laittaa sen niin huolella, ettei vain koukku näy.

Samoin tehdään väärän evankeliumin kanssa. Sanotaan aivan oikein: tule sellaisena kuin olet. Pelastus on lahja, se annetaan ainoastaan armosta ilman tekoja. Usein käy kuitenkin niin, että ihmisen nielaistessa syötin koukukin paljastuu, mutta liian myöhään.

“Kun nyt kerran olet pelastettu, niin lähdehän siitä töihin. Tottakai olet kii-

28

tollisuuden velassa lopun ikääsi, koska olet noin suuren lahjan saanut.”

Ihmisen sydän yhtyy helposti sanottuun väitteeseen. Jos et kuitenkaan syystä tai toisesta ole valmis siihen palvelutyöhön, jota sinulle osoitetaan, niin “antaudu uudestaan Jumalalle, lue enemmän Raamattua, rukoile enemmän, ylistä enemmän!” Ja niin edelleen. Siinä lääkkeet.

Kukaan ei enää puhu sinulle Jumalan armosta. Ihmekö siis, että uskova kokee itsensä petetyksi. Ja jotkut uskovat tämän antievankeliumin ja laittavat itsensä likoon. Jos ovat nuoria, niin saattavat pärjätä oravanpyörässä kymmenen tai parikin kymmentä vuotta. Jotkun väsähtävät ja jäävät sivuun. Jotkut saavat elinikäisen immunittee-

29

tin kaikkea hengellistä vastaan. Ja kukaan ei enää tule sanomaan: “Tule sellaisena kuin olet”.

Paremminkin voi kuulla: “Joo – sillä oli varmaan jotain salaista syntiä, kun sille noin kävi. No, ilmankos sitä ei ole enää vuosiin näkynyt kokouksissa. Ihmekös tuo on, jos luopui.”

Ja kaikki tämä vain siksi, että hän oli uskonut väärän evankeliumin. Jos hän olisi uskonut, että Jumala pelastaa yksinomaan armosta, niin olisi jaksanut omalla paikallaan, jonka Jumala oli hänelle “räätälöinyt”. Väärän evankeliumin vuoksi hän pettyi Jumalaankin. Näin “padassa oli kuolema”.

Väärä evankeliumi johtaa ihmisen tikapuille, joita pitkin kiivetään taivaskotia kohti enemmän tai vähemmän

30

ahdistuneina. Jos ihminen etsii Jumalan hyväksyntää jonkin itseensä liittyvän asian perusteella, hän itseasiassa ilmaisee, että Kristuksen kuolema oli tarpeeton.

“Paavalin mukaan pelastus tarkoittaa vanhurskautetuksi tulemistä, mikä puolestaan oikein ymmärrettynä tarkoittaa syyllisen syyttömäksi julistamista. Vanhurskauttaminen on kristinuskon peruskysymys, ja vain sen oikea käsittäminen saattaa ihmisen siihen asemaan, jossa hänellä on rauha Jumalan kanssa.

Vanhurskauttaminen on Jumalan antama *julistus*. Se on *lakitoimi*, mikä ei tarkoita, että meistä on tehty vanhurskaita, vaan että Jumala pitää meitä vanhurskaina ja julistaa meidät sel-

31

laisiksi” (*William Uotinen, Sinäkin olet perillinen*).

“Meidän on harjoitauduttava olemaan totuudelle kuuliaisiksi eli uskomaan kaikessa Kristukseen. Silloin pysymme itsessämme pieninä, jopa tyhjän veroisina, kun taas kaikki eksytys pyrkii tekemään ihmisestä suuren” (*Poul Madsen: Hengen vapauteen*).

“Koska Kristus kerran on kaikkien puolesta kärsinyt sovituskouleman, merkitsee se samaa kuin jos kaikki ihmiset olisivat kärsineet sovituskouleman. Siitä seuraa, etten voi hiventäkään epäillä, vaan voin aivan varmasti sanoa: Minä olen lunastettu, minä olen sovitettu, autuus on minulle jo ansaittu” (*C.F.W. Walther: Laki ja evankeliumi*).

32